

ÎNSEMNĂRI PE MARGINEA AUXILIARELOR DE MODALITATE

DE

ECAT. TEODORESCU

Posibilitatea exprimării modalității și aspectului prin verbe al căror sens lexical este tocmai modal sau aspectual a dus, în ultima vreme, la formularea unor puncte de vedere deosebite cu privire la calitatea sintactică a celor două categorii de verbe.

Două sînt, de fapt, tezele fundamentale privitoare la această chestiune. Verbele cu sens modal sau aspectual sînt considerate fie ca verbe nepredicative (semi-auxiliare de *mod* sau *aspect*), fie ca verbe predicative, deci ca elemente lexicale de exprimare a celor două valori.

Materialele care dezbate problema sînt semnate de Gh. Nedjoglu¹, Valeria Guțu², Gh. N. Dragomirescu³ și de autorii *Gramaticii limbii române*, editată de Academie⁴.

Referiri, sumare însă, întîlnim în legătură cu unele dintre aceste verbe și în lucrări anterioare⁵.

Al. Philippide, de exemplu, menționează în *Gramatica elementară a limbii române*, Iași, 1897, unele perifraze în structura cărora figurează verbe care exprimă posibilitatea sau concesiă.

Iorgu Iordan constată în *Gramatica limbii române*, București, 1937, că unele verbe, *a putea* și *a trebui* printre altele, sînt nepredicative, din cauza „însemnării lor”. În *Limba română actuală. O gramatică a „greșelilor”*, Iași, 1943, Iorgu Iordan întrebuintează (pentru prima oară la noi), după modelul corespondentelor germane ale verbelor *a putea* și *a trebui* (*können* și *müssen*) termenul de *auxiliar de mod* asupra căruia se va opri ceva mai mult în *Limba română contemporană*, București, 1954. Comparîndu-le cu auxiliarele morfologice, acad. I. Iordan precizează (în ultima lucrare citată) că în timp ce acestea au exclusiv rolul unor morfeme, auxiliarele modale participă la formarea predicatului și semantic.

O explicație asemănătoare întîlnim și în ediția I a *Gramaticii Academiei* cu deosebirea că verbele respective sînt considerate predicative.

¹ *Predicatul verbal*, în „Limba română”, Nr. 3, 4, 5, 1956.

² *Semiauxiliarele de mod*, în SG I, 1956.

³ *Auxiliarele modale* în LI 7, 1963.

⁴ Ed. a II-a, București, 1963.

⁵ Vezi bibliografia la Valeria Guțu, *art. cit.* p. 58—59.

Se pare că abia aceste ultime lucrări (*Limba română contemporană și Gramatica Academiei*, ed. 1954) au suscitât interesul specialiștilor, concretizat inițial în două lucrări monografice, semnate de Gh. Nedioglu și de Valeria Guțu.

Atît după un cercetător, cit și după celălalt, verbele *a putea*, *a trebui*, *a fi* și *a avea*⁶ cu sensul primelor două, urmate de un verb la infinitiv, la conjunctiv, mai rar la supin sau la participiu, sînt nepredicative, pentru motivul că exprimă cu verbul următor „o singură idee predicativă, cu o singură modalitate, cu o singură temporalitate”⁷.

Construcțiile verb + verb formează, după ambii cercetători, „un complex cu sens unitar”, în care cele două componente participă inegal. Din punct de vedere semantic prioritatea o are cel de al doilea verb, din punct de vedere gramatical, verbul cu sens modal.

Cînd sînt urmate de un substantiv sau de un substitut al acestuia sau cînd sînt puse în relief prin „deplasarea accentului principal al comunicării asupra lor”⁸, verbele în cauză sînt considerate însă predicative.

O poziție mai puțin certă au autorii celei de a doua ediții a Gramaticii Academiei.

Deși verbele cu sens modal sînt apreciate just în primul volum ca mijloace lexice de exprimare a modalității, sintactic sînt considerate totuși nepredicative⁹. În volumul al II-lea, însă, aceleași verbe, ca și cele cu sens aspectual, sînt analizate ca verbe predicative.

Din felul cum sînt apreciate cele două categorii de verbe în cele două volume ale Gramaticii Academiei, rezultă că, pentru autorii ei, opoziția lexical-gramatical nu este suficient conturată.

A admite că un verb este element lexical de exprimare a unei valori înseamnă a-l recunoaște obligator proprietățile gramaticale, predicativitatea în primul rînd, pentru că verbul este cuvîntul prin excelență predicat.

Ca să-și piardă proprietatea sintactică fundamentală, predicativitatea deci, verbul trebuie să sufere o serie de modificări, semantice în primul rînd (goliri sau schimbări de sens), sintactice în cel de al doilea, pentru că *o modificare în plan semantic nesecondată de una în plan sintactic este extragramaticală*. Pierzînd această proprietate, însă, verbul încetează de a mai fi element lexical și devine instrument gramatical de ordin morfologic sau sintactic.

A considera verbele cu sens fundamental modal *elemente lexice* de exprimare a modalității, dar *nepredicative*, este, pentru noi, un nonsens¹⁰.

A vorbi cînd de funcția nepredicativă a acestor verbe (cf. vol. I al *Gramaticii Academiei*, ed. 1963), cînd de funcția lor predicativă (vezi vol. al II-lea al aceleiași lucrări) denotă cel puțin inconsecvență.

Mijloace lexice de exprimare a modalității (lexical fiind înțeles, de data aceasta, așa cum se cuvine) sînt considerate „cu unele mici excepții” verbele *a putea*, *a trebui*, *a fi*, *a avea*, *a veni* și *a vrea* și de către Gh. N. Dragomirescu.

Bazîndu-se mai cu seamă pe criteriile de ordin gramatical, Gh. N. Dragomirescu restrînge totuși prea mult sfera procesului de gramaticalizare.

⁶ Valeria Guțu înscrie în categoriile și verbele *a părea*, *a veni* (*îmi vine să plec*).

⁷ Gh. Nedioglu, *art. cit.*, „Limba română”, nr. 3 p. 41

⁸ Valeria Guțu, *art. cit.*, p. 80.

⁹ Verbele *a putea*, *a trebui*, *a fi* și *a avea*, cu sensul primelor două, *a vrea* și *a veni* sînt auxiliare de mod numai în situațiile în care au trăsături „care le deosebesc de situațiile cînd sînt verbe predicative” (S.N., Ecat. T.) (vezi p. 204).

¹⁰ Determinantul *predicativ* a putut fi folosit nepleonastic pe lângă verb numai în momentul în care o serie de verbe și-au pierdut capacitatea de a mai funcționa ca predicat, cînd s-a creat deci categoria verbelor *nepredicative*, care a făcut posibilă opoziția.

După Gh. N. Dragomirescu, unele dintre aceste verbe pot fi nepredicative numai când creează unități morfologice, Gh. N. Dragomirescu ajunge să vorbească astfel de un „mod perifrastic al probabilității”, al irealului, etc.¹¹

Dar... și în celălalt sector al gramaticii anumite cuvinte au rol accesoriu, sînt, prin urmare, cuvinte ajutătoare, deci auxiliare.

Verbele copulative ajută, după cum se știe, la formarea predicatului nominal. Cîteva verbe, care anume vom vedea imediat, servesc la exprimarea modalității sau aspectului, fără ca ele însele să poată funcționa ca predicat.

*

Categoria modalității este considerată „o categorie lingvistică centrală”¹², care indică aprecierea intelectuală sau atitudinea afectivă a subiectului vorbitor față de realitatea reflectată în comunicarea sa. Ea poate fi exprimată prin procedee fonetice, lexicale și gramaticale.

Dintre aceste procedee cele lexicale în special au creat dificultăți, deoarece printre mijloacele de acest fel au fost incluse atît verbele predicative cu sens modal (*a vrea, a trebui, a putea* „a fi în stare”, „a avea voie”) cît și verbe modale nepredicative (*a putea*, „a fi posibil”, *a fi* și *a avea* cu sensul lui *a trebui* și *a putea*), prin lexical înțelegîndu-se deci uneori și ceea ce era, de fapt, gramatical.

Discriminarea sintactică făcută de noi între *a putea*, „a fi în stare” și *a putea* „a fi posibil” o întîlnim și la Gh. Nedioglu, fără argumentarea necesară însă.

Verb polisemantic, *a putea* este, pentru noi, predicativ cînd are sensurile: 1 „a avea puterea fizică sau morală de a realiza ceva”, „a fi capabil, a se simți în stare de a înfăptui un anumit lucru” (*Pot să rup (rupe) lanțul; Pot să citesc (citi) englezeste*). 2 „a avea permisiunea, voia de a face ceva” (*Pot să iau (lua) cartea?*; *Acum pot să plec (pleca)*). 3 „a avea posibilitatea sau mijloacele necesare de a realiza un lucru” (*Pot să procur (procura) cartea*) și nepredicativ cînd are sensul de „a exista posibilitatea sau probabilitatea”, „a fi posibil să i se întîmple cuiva ceva” (*Pot să mă rătăcesc*), pentru că în acest din urmă caz modificarea de ordin semantic afectează și relațiile de ordin sintactic¹³.

În secvențe ca: *pot să mă rătăcesc, pot să mă îmbolnăvesc* sau *pot să fiu exmatriculat*, verbul *a putea* pierde, o dată cu dobîndirea sensului impersonal „a fi posibil”, subiectul, precum și capacitatea de a avea complement, respectiv completiv.

Ceea ce ni se comunică prin aceste secvențe nu este faptul că eu, subiect vorbitor, pot/ceva, anume: *să mă rătăcesc, să mă îmbolnăvesc, să fiu exmatriculat*, ci numai posibilitatea rătăcirii, îmbolnăvirii, exmatriculării mele.

Rostul verbului *a putea* este, deci, de a marca cu jndici modali verbul pe lîngă care apare, căci, de această dată, nu el este termenul completat, ci el „completează” modalitatea celui/alt verb (cf. *pot să citesc cu pot să mă îmbolnăvesc*).

Cum însă acest sens modal îl dobîndește *a putea* numai în sinteza sa cu un alt verb, anume cu verbele care exprimă acțiuni independente de voința subiectului vorbitor (*a se rătăci, a se îmbolnăvi, a se îndrăgosti, a se împiedeca, a cădea, a lunea, a se ineca*, etc.)¹⁴ sau cu pasivul unor verbe rezultă că aceste secvențe sînt

¹¹ Rămîne de văzut dacă pot fi considerate moduri perifrastice construcțiile apreciate de Gh. N. Dragomirescu ca atare.

¹² V. V. Vinogradov, *О категории модальности и модальных словах в русском языке*, „Труды Института русского языка”, Moscova-Leningrad, 1950, tom II, p. 42.

¹³ Este, de altfel, principiul pe care ne bazăm în atîtea alte situații.

Cînd verbul *a rămîne*, de exemplu, nu mai poate primi un circumstanțial de loc, în urma modificării sensului său fundamental „a sta pe loc, a nu părăsi locul sau localitatea unde se află” etc. el încetează de a mai fi predicativ devenind un cuvînt accesoriu, un auxiliar sintactic în sfera predicatului nominal.

¹⁴ Întrebuintarea acestor verbe pe lîngă *a putea* cu sens impersonal nu exclude posibilitatea întrebuintării lor (cel puțin a unora dintre ele) și cu *a putea*, „a fi în stare” „a avea voia...”, „a avea posibilitatea...” ca în exemplul: „Dacă aș fi putut să mă inec, aș fi făcut-o”. Echivalent semantic cu „Dacă aș fi fost în stare (dacă aș fi

indivizibile, neanalizabile gramatical și îndeplinesc în propoziție rolul unui *predicat verbal complex*.

Predicativitatea aceluiași verb folosit însă ca verb pronominal impersonal, se poate „e posibil”, „e cu puțință”, nu trebuie să inducă în eroare, pentru că sensul impersonal este marcat în acest caz și formal; relațiile de ordin sintactic se stabilesc, prin urmare, în funcție de verbul impersonal.

Că un enunț ca: *S-ar putea să mă îmbolnăvesc* este numai echivalent semantic cu *pot să mă îmbolnăvesc*, nu și sinonim sintactic, ni-l dovedește faptul că în timp ce conjunctivul de pe lângă primul verb (exprimând același sens cu verbul personal în discuție), poate fi redus, deci substituit printr-o parte de propoziție, anume prin pronumele nehotărît ceva (ca și la *a putea* cu sensurile de sub 1, 2, 3) procedeul este inaplicabil în cel de al doilea caz.

Confruntări de felul *pot să scriu*, *pot să fiu exmatriculat* ne probează de asemenea că, în ciuda similitudinii de construcție, gradul de solidaritate dintre componentele celor două enunțuri este cu totul diferit.

O analiză de tipul (*eu*) *pot*, regent al lui *să fiu exmatriculat*, după modelul lui *pot să scriu*, cu *să scriu* completivă directă pe lângă *pot*, este o falsă analiză, căreia i se opune deopotrivă logica și gramatica.

Un răspuns prin *să fiu exmatriculat* la „predicatul regent” *pot* (ce pot eu?, întrebarea având rostul de a verifica justetea interpretării) este, fără îndoială și de prisos de subliniat, cu neputință de formulat.

Mentținerea capacității flexionare la *a putea* nu constituie un impediment în sensul unei astfel de interpretări, deoarece și unele auxiliare morfologice, de pildă *a avea* în structura viitorului popular (*am să plec*, *ai să pleci*, *are să plece* ș.a.m.d.) se comportă la fel.

Afirmația lui Gh. N. Dragomirescu că din opoziția sensurilor lui *a putea* nu rezultă „nici o consecință gramaticală” se dovedește, după noi, neîntemeiată și se explică prin concepția cercetătorului despre gramaticalizare (proces realizat, după domnia sa, cum am arătat, numai în direcția morfologiei).

Întrucât *a putea* „a fi posibil” formează cu un alt verb, care anume am văzut, un predicat verbal complex¹⁵, el este în structura acestuia un auxiliar, anume un auxiliar sintactic modal.

Conceptul de auxiliar nu trebuie limitat așadar exclusiv la morfologie, ci trebuie folosit pentru orice element al limbii care ajută la exprimarea unei valori gramaticale sau a unor construcții sintactice unitare, în speță a unui predicat nominal sau a unui predicat verbal complex¹⁶.

Alături de auxiliarele morfologice de mod, de timp și de diateză, avem și auxiliare sintactice de modalitate și aspect¹⁷ (provenite din verbe predicative prin modificări semantice cu implicații sintactice, pierderea predicativității în primul rând), categorii care pot fi exprimate și lexical cu ajutorul unor cuvinte cu sens fundamental modal sau aspectual (*a trebui*, *a începe*, de exemplu), care păstrându-și nemodificat sensul lexical își mențin, cum e și normal, proprietățile gramaticale.

Din tot ce s-a spus pînă aici rezultă că *sensurile lexicale ale unui cuvînt prezintă interes pentru gramatică, numai în măsura în care influențează relațiile de ordin gramatical. Cînd diferențele de ordin lexical nu sînt însoțite de modificarea relațiilor gramaticale ele interesează exclusiv lexicologia.*

avuț posibilitatea) să mă înec, aș fi făcut-o”, enunțul nu este însă și sinonim sintactic cu ultimele două, pentru că raportul este: regentă + completivă directă în primul caz, regentă + completivă indirectă în cel de al doilea, regentă + atributivă în ultimul.

¹⁵ Trebuie analizate la fel construcțiile: *trebuie să fi ocărînd*, *era să cad* considerate de Gh. N. Dragomirescu moduri perifrastice.

¹⁶ Despre necesitatea extinderii termenului auxiliar a vorbit S. Pușcariu, *Limba română*, București, 1940, p. 40—41.

¹⁷ Asupra acestora ne vom opri în continuare.

Acesta este, de altfel, motivul pentru care nu putem fi de acord cu Gh. N. Dragomirescu în problema funcțiunii lui *a putea* de pe lângă un infinitiv fără *a*¹⁸.

Intrucât în sfera lexicală a verbului *a putea* „a fi în stare”, „a avea voie” nu se produce, de la construcția cu conjunctivul (*pot să scriu*) la cea cu infinitivul (*pot scrie*), nici o modificare, nu înțelegem ce factor ar putea produce între relațiile sintactice vreo schimbare.

Principiul corespondenței dintre propozițiile subordonate și părțile de propoziție se dovedește activ și aici, căci infinitivul îndeplinește în propoziția *pot scrie* rolul conjunctivului din fraza *pot să scriu*, deci rolul complementului direct.

Absența prepoziției *a*, imposibilitatea inserării negației între *a putea* și infinitiv, deplasarea pronumelui *se*, aparținând infinitivului, înaintea lui *a putea*¹⁹ pledează cel mult pentru legătura strânsă dintre regent și complinire (pe care o întărim și în frază la regentele insuficiente lexical sau gramatical și subordonate lor) nu însă și pentru structura complexă a predicatului, deoarece și alte verbe, *a ști* + infinitiv, de exemplu, se comportă la fel, fără ca secvența să fie analizată global ca predicat.

Rolul unor auxiliare sintactice îl au și verbele *a fi* și *a avea* cînd au sensurile de „a trebui” și „a putea”. Intrucât aceste sensuri le dobîndesc verbele în discuție numai în asociere cu un alt verb (analiza disociată duce ca și în cazul lui *a putea* „a fi posibil” la sensul și funcția fundamentală, deci la „a exista”, respectiv „a poseda” și, prin aceasta, la predicativitate) rezultă că ele sînt inseparabile în analiza sintactică, deci verbe nepredicative, cu rol de auxiliar sintactic modal pe lângă cel de al doilea verb. (Cînd *este să dai peste păcat* dacă e înainte te silești să-l ajungi, iar dacă-i în urmă stai să-l aștepti”; „hai și tu cu noi, că doar *n-am a te duce în spate*”).

În concluzie la tot ce s-a spus pînă aici rezultă că modalitatea se exprimă în propoziție și frază atît prin procedee lexicale (anumite adverbe²⁰: *poate, probabil, pesemne, chipurile* (că) etc.; unele verbe: *a vrea, a dori, a trebui, a putea*, „a fi în stare”, „a avea voie”) cît și prin procedee gramaticale și fonetice.

Procedeele gramaticale pot fi de ordin morfologic: forme temporale cu sens modal (viitorul popular cu *oi*, de exemplu), forme modale perirastice (prezumtivul: *o fi așteptînd*) sau de ordin sintactic: auxiliarele modale *a putea* „a fi posibil”, *a fi* și *a avea* cu sens modal (*pot să cad*; cînd *este să dai peste păcat...*; *n-am a mă plînge* de nimic).

Dintre procedeele fonetice îl reamintim pe cel cunoscut: intonația.

În ceea ce privește aspectul, neconstituit în limba română, ca o categorie morfologică, acesta se exprimă fie lexical, prin cuvinte al căror sens fundamental este unul aspectual (*incep, continuu, termin* etc.), fie gramatical, prin auxiliare sintactice (unele dintre sinonimele verbelor cu sens fundamental aspectual).

Predicativ în contextul: *Dau ilori mamei*, verbul *a da* este inseparabil sintactic, deci nepredicativ în contextele: *Dele să lipe*; *Ar da cîteodată bătrîna să-l sărute*, dar buzele-i sînt parcă-nghețate și cusute.

Pierderea sensului fundamental „a oferi” a dus, o dată cu dobîndirea noului sens, aspectual, și la pierderea vechilor proprietăți, capacitatea de a avea complement direct, de pildă. Complementul direct este complinirea lui pertinentă, cerută de sensul fundamental²¹.

¹⁸ După Gh. N. Dragomirescu *a putea* este nepredicativ numai atunci cînd este urmaș de un infinitiv scurt, deoarece fapte de ordin gramatical probează legătura puternică dintre cele două verbe.

¹⁹ Argumentele gramaticale invocate de Gh. N. Dragomirescu, de altfel ca și de Valeria Guțu, în sprijinul unității celor două verbe.

²⁰ Cei care vorbesc în astfel de situații de adverbe predicative au obligația de a demonstra în ce împrejurări și datorită căror factori determinantul verbului a dobîndit proprietatea sintactică fundamentală a acestuia — predicativitatea.

²¹ Situația este într-un totu comparabilă cu aceea a verbelor *a rămîne, a ajunge, a sta, a ieși*, folosite și ca verbe copulative, nepredicative deci.

O analiză disociată de tipul: *dece* (predicat al regentei) + *să țipe* (subordonată completivă) este cu neputință de operat, pentru că ne duce, ca și în cazul celorlalte auxiliare sintactice, la un alt sens decât cel rezultat din sintagmă, anume la sensul fundamental „a oferi”, ca atare la anularea semnificației enunțului dat.

În încheiere ținem să precizăm că nu sensul abstract din punct de vedere ontologic prezintă interes în problema nepredicativității verbelor (*a începe*, *a vrea*, *a părea*, *a trebui* etc., deși abstracte din acest punct de vedere sint predicative), ci modificările semantice cu consecințe de ordin gramatical (cf. auxiliarele morfologice în raport cu verbele predicative *a fi*, *a avea* și *a vrea* sau auxiliarele sintactice în raport cu verbul de bază: *a ajunge*, *a rămîne*, *a sta*; *a fi*, *a avea*, *a putea* etc.).

Interpretat așa cum se cuvine, criteriul semantic nu poate fi ignorat în analiza gramaticală, sintactică mai ales.